

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

17 aprilie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Constantin Gurschi,

Judecători - Olga Adam și Ion Arhiliuc,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vitalie Gavriliță, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2013, în cauza penală în privința lui

Terguță Alexandr Alexandr, născut la 01 aprilie 1987, originar și domiciliat în sat. Grozești, raionul Nisporeni,

termenul de examinare a cauzei este:

- în prima instanță de la 12 ianuarie 2012 pînă la 25 iulie 2012;

- în instanța de apel de la 20 august 2012 pînă la 22 ianuarie 2013;

- în instanța de recurs de la 21 martie 2013 pînă la 17 aprilie 2013,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, din 25 iulie 2012, Terguță Alexandr a fost condamnat în baza art. 186 alin. (4) Cod penal, la 5 ani închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe termen de probă de 5 ani, obligînd inculpatul să se prezinte lunar la Biroul de Probațiune de la locul de trai, să anunțe organele abilitate despre faptul schimbării domiciliului său.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Barcari Galina a fost admisă și s-a dispus încasarea din contul lui Terguță Alexandr în beneficiul acesteia suma de 2000 euro, echivalentul în lei, la momentul executării sentinței.

În temeiul alin. (6), pct. e) al art. 90 Cod penal, inculpatul a fost obligat să achite prejudiciul material cauzat pătimatei în valoare de 2000 euro pînă la 30 octombrie 2012.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Terguța

Alexandr în perioada de timp de la 14 septembrie 2011 pînă la 03 octombrie 2011, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflîndu-se în ap. 27 din str. Gheorghe Tofan 6, mun. Chişinău, prin acces liber a pătruns în dormitorul Galinei Barcari, unde din mobilier a sustras pe ascuns bani în sumă de 4000 euro, care conform cursului valutar al BNM din 03 octombrie 2011, constituiau 64131,6 lei, după care cu banii sustraşi a părăsit locul infracţiunii, cauzînd părţii vătămate un prejudiciu în proporţii mari, or în sumă de 64131,6 lei.

3. Avocatul Grossu-Brumă Tatiana, în interesele inculpatului, a atacat cu apel sentinţa primei instanţe, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei şi pronunţarea unei noi hotărîri de achitare.

În argumentarea apelului, apărarea a menţionat că prin declaraţiile martorilor audiaţi se confirmă faptul că a avut loc un împrumut în sumă de 4000 euro de către Barcari Galina de la Ciobanu Ina, şi nu se confirmă prin nimic că inculpatul ar fi sustras banii, din declaraţiile părţii vătămate reiese că între ea şi inculpat erau relaţii ostile, ceea ce nu pune la îndoială că îl şantaja pe ginerele ei că va sta la puşcărie dacă nu-i va întoarce banii, mai mult decît atît, instanţa de fond incorect a calificat acţiunile acestuia la art. 186 alin. (4) Cod penal, deoarece la momentul depunerii plîngerii la organele de poliţie, inculpatul restituise suma de 2000 euro, din ce rezultă că prejudiciul adus părţii vătămate era de 2000 euro, ceea ce constituie 32065 lei, de aceea acţiunile lui urmau a fi calificate la art. 186 alin. (2) Cod penal.

3.1 Împotriva sentinţei nominalizate a depus apel şi procurorul, în care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei şi pronunţarea unei noi hotărîri prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 186 alin. (4) Cod penal la 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, pe motiv că inculpatul a săvîrşit infracţiunea cu intenţie, a restituit prejudiciul cauzat, nu s-a căit sincer de cele comise, iar corectarea şi reeducarea acestuia poate avea loc doar cu aplicarea pedepsei cu închisoarea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 22 ianuarie 2013, au fost respinse, ca nefondate, apelul avocatului şi al procurorului, cu menţinerea sentinţei fără modificări.

5. La adoptarea soluţiei sale, instanţa de apel a constatat că, instanţa de fond a pus la baza sentinţei de condamnare probe la care au avut acces părţile procesului penal, iar motivele invocate de avocat, în ceea ce priveşte nevinovăţia inculpatului, au fost obiect de studiu la cercetarea judecătorească în prima instanţă, care s-a petrecut sub toate aspectele, complet şi obiectiv prin prisma principiului contradictorialităţii şi nemijlocirii.

Nerecunoaşterea vinovăţiei de către inculpat în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal, Colegiul penal a apreciat ca fiind o

metodă de apărare și un drept al acestuia de a se autoincrimina.

Instanța de apel nu a avut motive de a nu da crezare celor declarate de partea vătămată și martori, în situația în care declarațiile lor sunt consecutive, au o succesiune logică, depuse sub jurământ și avertizare de răspundere penală și sunt confirmate inclusiv prin materialele cauzei, administrate la urmărirea penală.

În combaterea argumentului avocatului, precum că instanța de judecată incorect a calificat acțiunile inculpatului la art. 186 alin. (4) Cod penal, deoarece la momentul depunerii plîngerii la organele de poliție, inculpatul restituise suma de 2000 euro, din ce rezultă că prejudiciul adus părții vătămate era de 2000 euro, iar acțiunile acestuia urmau a fi încadrate la art. 186 alin. (2) Cod penal, instanța de apel a reținut faptul că infracțiunea de furt este materială și se consideră consumată o dată cu realizarea elementului material, și respectiv, survenirea rezultatului- scoaterea bunului din stăpînire de fapt a posesorului, acțiune care presupune cauzarea unui prejudiciu material efectiv. Adică, obținerea de către făptuitor a posibilității reale de a proceda cu bunurile sustrate la propria sa dorință adeverește consumarea infracțiunii de furt. De aici și se deduce faptul că din momentul ce inculpatul a sustras suma de 4000 euro din oadaia părții vătămate, infracțiunea se consideră ca consumată, iar restituirea sumei de 2000 euro, nu poate fi luată în considerație la recalificarea infracțiunii.

Astfel, Colegiul penal a constatat că acțiunile lui Terguță Alexandr corect au fost încadrate în dispoziția art. 186 alin. (4) Cod penal, deoarece probele la care face trimitere instanța de fond și puse la baza sentinței, sunt certe pentru a face o concluzie incontestabilă privind vinovăția acestuia.

Cît ține de apelul acuzatorului de stat, în latura pedepsei, Colegiul penal la considerat ca fiind nefondat și pasibil de a fi respins. Potrivit prevederilor art. 61 Cod penal scopul pedepsei penale este restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea comiterii de noi infracțiuni, atît de inculpați cît și de către alte persoane. Aplicarea pedepsei penale are drept scop conștientizarea de către inculpat a celor comise, reîntoarcerea și reîncadrarea acestuia în societate, inculpatul urmează să fie convins că respectarea legii penale este o necesitate și că numai el va putea evita aplicarea față de sine a altor pedepse penale.

Conform materialelor cauzei au fost stabilite circumstanțe care micșorează esențial gravitatea infracțiunii comise de către inculpat și anume, instanța de fond la numirea pedepsei a ținut cont de criteriile generale de individualizarea pedepsei și a stabilit pedeapsă în raport cu fapta comisă și cumulul de circumstanțe atenuante care esențial micșorează răspunderea penală a inculpatului și anume că, inculpatul se atrage pentru prima dată la răspundere penală, se caracterizează pozitiv, a restituit 2000 euro și este de acord să restituie restul sumei sustrate.

Astfel, Colegiul penal a considerat că pedeapsa numită este una legală, în limitele legii, care va duce la corectarea și reeducarea inculpatului, iar la aplicarea pedepsei sa ținut cont de prevederile art. 76, 78 Cod penal.

6. Procurorul a atacat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, prin care a solicitat casarea acesteia și rejudecarea cauzei, pe motiv că instanța de apel a ignorat prevederile art. 61, 75, 76, 77 Cod penal, iar la stabilirea pedepsei prima instanță neîntemeiat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, fiind o pedeapsă prea blândă și nu-și va atinge scopul de corectare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii altor infracțiuni.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului rezultă că procurorul invocă ca temei de recurs pct. 6), 10) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Motivul procurorului, precum că inculpatului i s-a aplicat o pedeapsă prea blîndă și greșit au fost aplicate prevederile art. 90 Cod penal, cît și au fost ignorate prevederile art. 61, 75, Cod penal, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat.

Potrivit prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și respectiv la rîndul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea inculpaților, cît și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O

